

BUITEN

8^e JAARGANG N°. 4

ZATERDAG 24 JANUARI 1914.

Foto-Bureau „Argus“.

IJSVERMAAK TE VOLEDAM.

INHOUD.

IJSVERMAAK TE VOLENDAM. ILLUSTRATIE	BLZ. 37
DE GEHEIMZINNIGE VIOLIST, DOOR WILLIAM LE QUEUX (4)	38
DE ZONNEVROUW, DOOR GASTON LEROUX (30, SLOT) BLZ. 39 EN 42	
SAN DIEGO EN LOMALAND, (SLOT), DOOR DAN. DE LANGE, GEÏLLUSTREERD	BLZ. 40—43
EEN NEDERLANDSCHE RASVEE-FOKKERIJ, DOOR A. J. G. VAN MERKESTEIJN, GEÏLLUSTREERD	BLZ. 44—46
DE BRUINE BEUK, DOOR ADOLPHE ENGERS	BLZ. 45
DE ONDERGANG VAN HET KASTEEL MARLY, DOOR A. C. JAGER	„ 46
BIJ DE DUITSCHE GRENZEN, DOOR J. V. D. B., GEÏLLUSTR.	„ 47
EEN KWELGEEST, DOOR L. F. HOOGSTEDEN.	„ 47
DE IJSVREUGDE OP DE BANEN DER AMSTERDAMSCHER IJS-CLUB ACHTER HET RIJKS-MUSEUM. ILLUSTRATIE.	„ 48
ZWANEN IN HET VONDELPARK, TREURENDE. ILLUSTRATIE	„ 48
DE HARDRIJDERIJ OP SCHAATSEN TE LEEUWARDEN. ILL.	„ 48

BERICHTEN VAN REDACTIE EN UITGEVERS.

Men gelieve alles wat de Redactie of de Administratie van dit weekblad betreft te adresseeren aan de Uitgevers **Scheltema & Holkema's Boekhandel, Rokin 74—76, Amsterdam**, met de toevoeging: „Voor de Redactie” of „voor de Administratie van het Weekblad Buiten.” Duidelijke naam en adresvermelding wordt verzocht ook achter op de foto's. Tevens gelieve men achter op de foto's duidelijk aan te geven, wat ze voorstellen.

DE GEHEIMZINNIGE VIOLIST

door WILLIAM LE QUEUX.

(4) (Geautoriseerde vertaling.)

TOEN ik dus halverwege de City was, liet ik mijn taxi stilstaan voor een publiek telefoonstation, stapte uit, en na den chauffeur bevolen te hebben te wachten, sloot ik mij haastig in de glazen cel op, en vroeg een nummer aan.

Het nummer was in gesprek.

„O, natuurlijk”, riep ik luid uit, terwijl mijn haat weder boven kwam. „Natuurlijk, ze praten per telefoon met elkaar!”

Eerst eenige minuten later kon ik verbinding krijgen. Ik herkende Rosemary's stem, zoodra ik haar hoorde.

„Ben jij dat, Rosemary?” vroeg ik, mijn aandoening verbergend, en trachtend kalm te spreken.

„O, nee!” klonk vlug het antwoord op gebelgden toon, „ik ben juffrouw Calvert”.

„Wat, herken je mijn stem dan niet?” riep ik terug, verwonderd over haar toon.

„Nee. Wie is u?”

„Cyrill”.

„O, is u 't, meneer Fane. U schijnt vanmorgen al in een heel vreemde stemming, te oordeelen naar uw stem, en de manier waarop u tot mij spreekt. Wat is er?”

„Wat er is? Niets. Waarom denk je dat er iets zou zijn?”

„Denk je, dat ik niet aan je toon kan hooren, dat er iets is? Waarom spreek je ineens op zoo'n vormelijken toon tegen me?” Ik kon hooren, dat ze ontstemd was.

„'t Spijt me, als ik je ontstemd heb”, zei ik snel. „Ik bedoelde het heusch niet zoo. Ik zou je graag spreken. Ik zou je graag spreken, zoo gauw mogelijk liefst; als 't kan, dadelijk. Zeg me even wanneer ik bij je kan komen”.

„Waar ben je op t oogenblik? Op je kantoor?”

„Nee, in een publiek telefoonstation in Oxford Circus. Met wie sprak je een paar minuten geleden?”

„Per telefoon?”

„Ja”.

„Met mijn kostuumnaaister. Hoe zoo?”

„O, is 't toch!” zeide ik, geheel uit het veld geslagen.

„Waarom wou je dat weten?” hield zij aan.

„O, nergens om. Enkel maar uit nieuwsgierigheid, weet je. Rose, wanneer kan ik bij je komen, of waar kan ik je ontmoeten, en binnen hoeveel tijd?”

„Ik ga zoo straks uit”, antwoordde zij, nu weer met haar gewone stem. „Ik zou dus maar dadelijk komen, als je tijd hebt”.

„Best!” antwoordde ik. „Binnen twintig minuten ben ik bij je”.

Ik hing de gehoorbuis op, keerde naar mijn wachtende taxi terug, en beval den chauffeur, mij zoo snel mogelijk naar Horn-ton Street in South Kensington te rijden.

Toen ik binnengelaten werd, bevond Rosemary Calvert zich alleen in het aardige huiskamertje. Gekleed in een eenvoudig donker-blauw kostuum, dat haar uitnemend zat, had zij er zelden zoo bekoorlijk uitgezien. Niettegenstaande haar koelheid, of wat ik aangezien had voor koelheid, toen zij met mij door de telefoon gesproken had, begroette zij mij buitengewoon hartelijk, vatte mijn hand tusschen beide de hare en keek mij aan met een innig gelukkige uitdrukking.

„Wel, Cyril?” riep zij uit, terwijl zij mij naar de sofa leidde, „en waarom hadt je zoo'n bijzondere haast om mij te spreken? Ik meende dat niets ter wereld, zelfs niet het genoegen mij te zien, je van je kantoor kon afhouden. Dat heb je tenminste dikwijls gezegd. Je stem klonk daarstraks zoo vreemd in de telefoon. En waarom noemde je me zoo vormelijk Rosemary? Ik heb er het land aan zoo genoemd te worden, en dat weet je wel. 't Doet me altijd denken aan mijn kindertijd. Mijn vader noemde me altijd Rosemary, als hij mij een standje ging geven”.

„Nou, nu je 't me vraagt, wil ik het je eerlijk zeggen”, zeide ik, de koe maar direct bij de horens vattend. „Toen ik je een half uur geleden opbelde, was ik vreeselijk uit mijn humeur. Gisterenavond is me iets heel eigenaardigs en wonderlijks overkomen.”

„Werkelijk?” riep ze met schitterende oogen uit. „Wat interessant. Vertel eens, — en waarom was je zoo uit je humeur?”

„Ja, ik zal 't je vertellen. Aan den eenen kant was het interessant. Aan den anderen was het buitengewoon — enfin, vervelend. En jij was er ook bij betrokken.”

„Ik?”

„Ja. Als je eens goed naar me wilt luisteren, zal ik je alles vertellen”.

Ik begon heel bij het begin, en beschreef, hoe ik den grooten Gasperini in den trein van Brighton had ontmoet en met hem in gesprek was geraakt. Hoe zijn persoonlijkheid mij eerst aangetrokken, doch later tegengestaan had: hoe hij bijna onop-houdelijk over zijn goud-karpers had gepraat. Hoe ik hem den vorigen avond op zijn uitnodiging een bezoek had gebracht, en hoe mij toen de merkwaardige verzameling goudvisschen was getoond, en al wat er daarna was gebeurd. Ik maakte alleen geen melding van het portret dat ik op de schrijftafel had gevonden. Eindelijk sprak ik ook van dit portret, doch zonder te zeggen van wie het was. Ik zei enkel, dat het 't portret van een buitengewoon knap meisje was.

Rosemary luisterde aandachtig, en blijkbaar met groote belangstelling tot ik zweeg. En toen, terwijl zij mij strak aankeek, zeide ze: „Heb je ook idee van wie het portret was, dat je vindt, en waarom hij zoo woedend werd toen hij je ernaar vond staan kijken?”

„Nu je 't me vraagt, ja; ik weet van wie het portret was”, antwoordde ik droogweg. „Het was een portret van jou, en wel dat, dat nog niet lang geleden gemaakt is”.

Zij ontstelde, en ik zag, dat haar verrassing echt was, toen zij uitriep: „Van mij! Maar dat is onmogelijk!”

„Waarom? Iedereen heeft het recht een portret te koopen van wie hij maar wil. Dus heb jij het hem zelf niet gegeven?”

„Ik het hem geven? Maar, Cyril, nu ben ik toch werkelijk verbaasd dat je me zoo'n vraag kunt doen. Hoe kom je ertoe te denken, dat ik mijn portret zou geven aan een man, dien ik nog niet eens zoo goed ken, dat ik ooit tegen hem gesproken heb?”

Ik voelde mij geweldig verlicht toen zij dit zeide. Ik had het wel zeer onwaarschijnlijk gevonden dat zij haar portret aan Gasperini zou geven, maar toch. . . .

O! vrouwen zijn zoo anders als mannen, zoo gecompliceerd dat men zich niet moet verwonderen over iets dat zij doen. Toch was ik blij van haar eigen lippen te vernemen, dat zij het niet gedaan had.

„Ik zei niet, dat ik „dacht”, dat je het hem gegeven hadt”, zei ik niet zonder verlegenheid, „maar toen ik het daar zoo zag, was ik natuurlijk nogal nieuwsgierig, te weten hoe het daar zoo kwam.”

„Dat wou ik ook wel eens weten”, hernam zij. „Maar nu jij zoo openhartig tegen mij geweest bent, Cyril, wil ik even openhartig tegen jou zijn. Je hebt me wel eens over Gasparini hooren praten; en je weet hoe ik zijn spel bewonder. Welnu, luister eens. Telkens als ik een concert bijwoonde waarop hij speelde, was het alsof zijn oogen, bijna zoodra hij de eerste tonen gespeeld had, mij zochten. En altijd wist hij mij te vinden, al zat ik ook heelemaal achter in de zaal. Van dat oogenblik af tot hij ophield met spelen, was het alsof hij, om het zoo maar eens uit te drukken, naar mij toe speelde. De geheele uitvoering lang keek hij voortdurend naar mij, en speelde hij — of zoo leek het mij tenminste — alsof hij niemand anders in de zaal zag. Ik verzeker je, dat het geen verbeelding van mij was, en een paar maal werd ik heusch bang van zijn felle blikken.”

Zij zweeg, en een bezorgde, bijna pijnlijke uitdrukking kwam in haar oogen.

„Voelde je je bij zulke gelegenheden ook op de een of andere manier tot hem aangetrokken, tot hem getrokken?” vroeg ik even later, na een stilzwijgen, gedurende hetwelk een vreemd voor-gevoel van dreigend onheil zich van mij meester maakte.

„Zonder een enkele uitzondering heb ik bij zulke gelegenheden steeds gevoeld, dat hij mij op hetzelfde oogenblik aantrok en tegelijk weder afstootte. Dat klinkt paradoxaal, dat weet ik wel, en toch is het de waarheid. Cyril”, riep zij plotseling en impulsief uit, „ik geloof dat er iets onnatuurlijks, iets unheimisch in dien man zit. Wat het is, kan ik niet onder woorden brengen, en zelfs

me niet voorstellen. Hij is een mysterie. Maar mijn natuurlijke intuïtie, instinct, noem het wat je wilt, zegt me dat ik het bij het rechte eind heb".

Ik dacht eenige oogenblikken na zonder iets te zeggen. En toen, terwijl ik haar hand in beide de mijne nam, zeide ik, zeer ernstig:

„Lieveling, waarom ga je naar concerten waar hij speelt? Waarom ga je naar hem luisteren? En — er zijn toch nog wel andere violisten behalve hij. Waarom stel je je niet tevreden met hèn?"

„Violisten, die even groot zijn als Gasperini?" riep zij uit, en haar stem klonk bijna spottend. „O neen, neen, wees toch niet zoo'n Filistijn, om zoo'n ketterij te durven uiten, ja, zelfs te durven denken! Er is geen tweede artiest, die Gasperini nabij komt, niet één! Onze generatie heeft geen tweeden kunstenaar als hij voortgebracht, en er zal nooit weder zulk een groot man komen ook. Dat is onmogelijk, onmogelijk!"

Terwijl zij dit zeide, schitterden haar donkere, lichtende, wonderschoone oogen onder hun lange, zwarte wimpers. Bij het herdenken van het wonderbaarlijke spel van den man scheen haar ziel plotseling te ontwaken.

Zij had gezegd, dat Gasperini haar aantrok en toch tegelijkertijd weerzin inboezemde. Nu zag ik alles duidelijk in. De persoon van den man stond haar tegen, en toch trok zijn spelen haar tot hem, en de macht van zijn spel won het van den natuurlijke afkeer, dien zij voor hem voelde. Hij scheen telkenmale „naar haar toe te spelen", had zij gezegd. Ongetwijfeld nad hij naar haar toe gespeeld, en dit wel met een vast doel. Hij was verliefd op haar — hij moest haar in de een of andere concertzaal opgemerkt hebben — doodelijk verliefd op haar, zonder twijfel, en nu trachtte hij haar door zijn wonderbaar spel tot zich te trekken.

In zekeren zin was het eenvoudig hypnotisme, en toch was het dit feitelijk ook weer heelemaal niet. Emotioneele naturen zijn altijd hoogst ontvankelijk, en Rosemary was van haar prille jeugd altijd zeer ontvankelijk geweest, zooals men mij verteld had. Zoo had men mij onder anderen gezegd, dat zij, toen zij nog een erg klein kindje was, door het hooren bespelen van een celzoo opgewonden was geworden, dat zij er in geen twee nachten van geslapen had.

Toen zij opgroeide, had deze eigenschap van diep geroerd te worden door muziek, geen teekenen van achteruitgang vertoond. Zoo mogelijk was zij er nog sterker op geworden. De muziek der groote meesters scheen op haar den zelfden invloed uit te oefenen als het innemen van verdoovende middelen of spiritualiën bij anderen; muziek steeg haar naar het hoofd, maakte haar dronken, en verlamde haar wil.

In snelle opeenvolging schoten deze en dergelijke overwegingen mij door het hoofd, en ik voelde een groot verdriet in mij opkomen.

Dat Rosemary mij oprecht liefhad, wist ik, maar zooals geen man, die niet door zijn liefde tot haar verblind is, een vrouw zal vertrouwen, die verslaafd is aan het innemen van verdoovende middelen onder welken vorm dan ook, zoo ook voelde ik, dat ik Rosemary in dezen slechts tot op zekere hoogte behoorde te vertrouwen.

„Rose, Rose, mijn eigen lieveling", barstte ik plotseling uit, terwijl ik haar hand aan mijn lippen drukte, en haar met kussen overdekte, „ik, ik moet je iets vragen, iets, dat ik graag had, dat je me beloofde. Zeg me, dat je het me belooft, schat, dan zal ik je zeggen wat het is".

„Nu, wat is het dan, dan zal ik zien of ik het je beloven kan", antwoordde zij snel. „Zeg 't".

Ik wist, dat ze het niet beloven zou, zoolang ik niet verteld had wat het was, en daarom zeide ik dadelijk op dringenden toon:

„Belooft, dat je nooit weer een concert zult bijwonen, waarop Gasperini zal spelen; dat je nooit weer naar zijn muziek zult luisteren. Belooft het me, schat — o, zeg, dat je het me belooft, dan maak je me overgelukkig".

Wederom bemerkte ik dien vreemden blik in haar oogen, dien ik er eenige minuten tevoren in had opgemerkt, toen ik over Gasperini's muziek had gesproken, en zodoende zijn spel haar weder in de gedachten had gebracht. Ik zag haar wenkbrauwen zich samentrekken. Zij leek te worstelen met haar wil, trachtend het te beloven, en toch niet te kunnen.

„Ik wil je alles beloven, maar dat niet, schat", zeide zij eindelijk, kalm, en blijkbaar vastbesloten. „Ik zou je wel kunnen beloven wat je vraagt, maar wat zou het uithalen? Ik zou mijn belofte nooit kunnen houden, dat weet ik maar al te goed. Gasperini, die man dien ik schijn te haten — Gasperini, de violist — ik"....

Plotseling zweeg zij, en verborg het gelaat in de handen. Zij snikte hartstochtelijk.

HOOFDSTUK IV.

DE VERMINKTE HAND.

Rosemary had mij dikwijls lachend berispt over wat zij mijn „onmatige nieuwsgierigheid" noemde. Soms zei ze, dat ik zoo nieuwsgierig was als een oud wijf. Dan weer verklaarde zij, dat zij nog nooit iemand ontmoet had, die zoo nieuwsgierig was als ik. „Ik geloof niet dat er een tweede op de wereld is, die zoo graag zijn neus in een andermans zaken steekt als jij", herinner ik me, dat ze eens zei; en, in figuurlijken zin had ik het hoofd gebogen voor deze beschuldiging.

Ik weet dat nieuwsgierigheid mijn hoofdzonde is. Van alle

vrouwen wordt verondersteld dat ze nieuwsgierig zijn, hoewel er genoeg gevonden worden, bij wie dit niet opgaat, maar bij een vrouw wordt nieuwsgierigheid een natuurlijke eigenschap geacht, en hoogstens een vergeeflijke tekortkoming. (Wordt vervolgd).

DE ZONNEVROUW.

door GASTON LEROUX.

(30)

(Geautoriseerde vertaling)

(Slot)

LAATSTE HOOFDSTUK.

ZE zouden neergestort zijn, indien de twee oude dames niet toegeschoten waren, en Maria-Theresia hadden ondersteund. En de markies heeft Raymond reeds bij den arm genomen om hem staande te houden. En allen weenen. Alleen de kleine Christobal weent niet, hij danst van plezier en klapt in zijn handjes, nu hij zijn goeden vriend Raymond weer terugziet. „Ik heb het je wel gezegd, Maria-Theresia, dat hij niet dood is. Jij zult nu wel gauw beter worden".

En Maria-Theresia zegt: „Ik wist het wel, dat hij, wanneer hij niet dood was, hierheen zou komen.... Maar ben jij het wel, Raymond?"

„En ben jij het wel, Maria-Theresia?"

— „O, Maria-Theresia is erg ziek geweest", zei de kleine Christobal, — „wij dachten, dat zij sterven zou, maar wij hebben haar genezen door maar altijd te zeggen, dat je niet dood was".

De twee dames snikken, de markies kucht zenuwachtig.

— „Je zult zien, dat Huascar ook hem redt", zei ik telkens, hervatte het knaapje, „die goede Huascar heeft ons allemaal gered. Wij mogen wel aardig tegen hem zijn, als hij terugkomt, want zonder hem waren wij allen dood geweest. Papa zegt het ook".

Maria-Theresia had voor haar dood haar kantoor nog willen terugzien, maar nu Raymond terug is, denkt zij heel niet meer aan haar dood.

De jonkman begreep niet, hoe Huascar Maria-Theresia had kunnen redden. Hij geloofde stellig, dat het meisje reeds lang gestikt was, toen hij, na zijn wanhopige pogingen om haar te bevrijden, in zwijm was gevallen.

— „Maria-Theresia, ik heb je gezien, toen zij je inmetselden", begon Raymond.

— „Was jij daar ook bij?" riep zij uit met een plotseling zeer hevige ontroering in haar stem. De markies en de oude dames trachtten hem te beduiden, dat hij daarover niet moest spreken; het ontroerde haar te zeer.

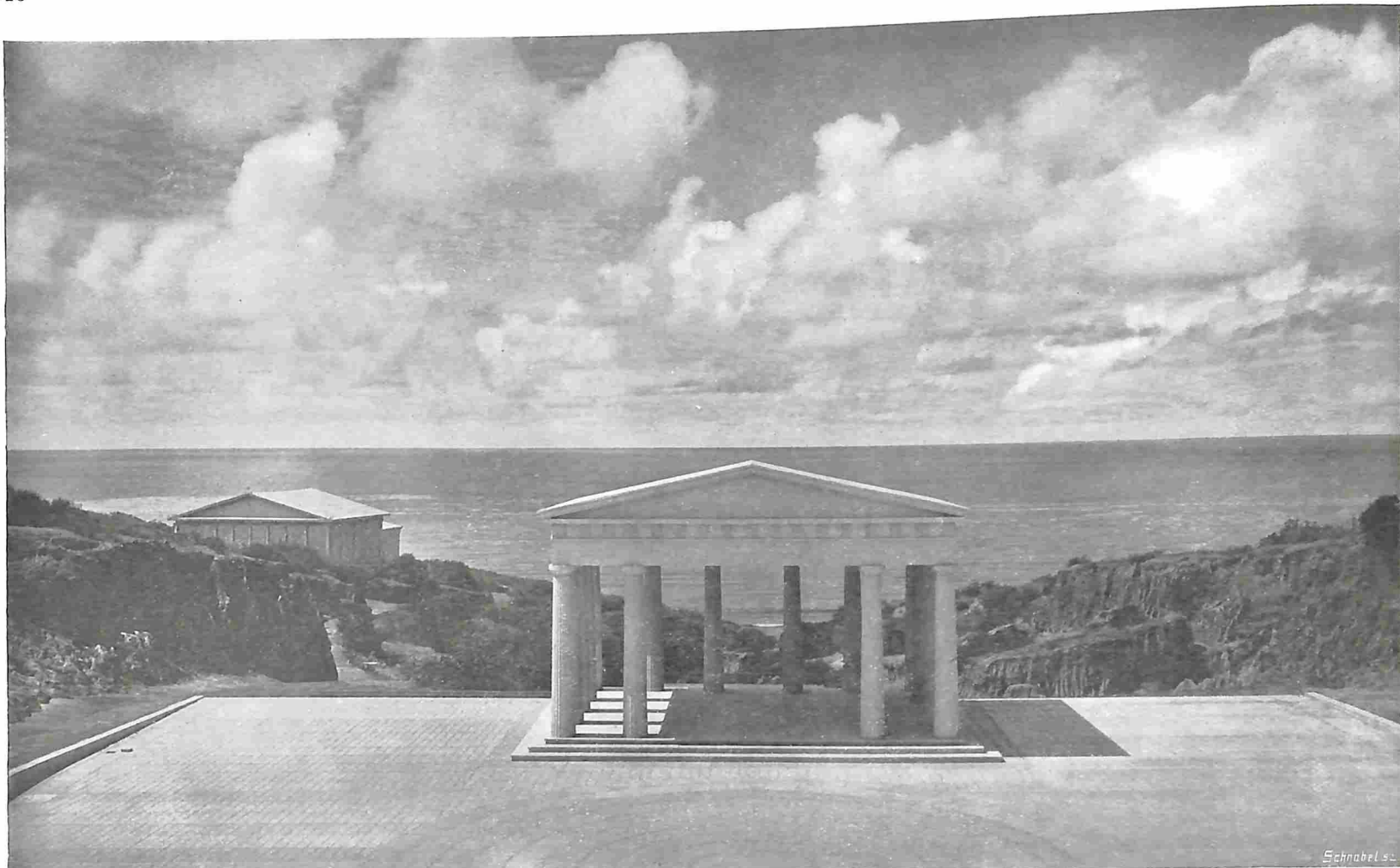
— „Ja", hernam het jonge meisje, — „jij was daar ook bij. Natuurlijk. Jij wilde mij bevrijden, liefste. Ik heb mijn oogen open gedaan, omdat ik wist dat jij er was. Ik voelde, dat je mij aankeek.... toen hebben die maanen het graf gesloten".

— „Zwijg, zwijg, Maria-Theresia, ik bid je", zei de markies — „je moet alles vergeten wat er is gebeurd, je moet er niet meer over spreken".

— „Maar nu Raymond er is, kan het geen kwaad meer", antwoordde het meisje, — „hij moet alles weten. O, wat was het donker in dat graf. Jij hebt wel bemerkt, dat ik er uitzag alsof ik dood was. Van het oogenblik af, dat de kleine Christobal door Huascar uit mijn armen was weggerukt, en zoo'n vreeselijken schreeuw gegeven had, was ik zoo goed als dood. Ik dacht, dat ze den jongen vermoorden gingen. Huascar had mij gezegd, dat men hem geen leed doen zou, maar ik geloofde hem niet. Van het oogenblik af, dat ik in den Tempel kwam, heb ik de oogen gesloten gehouden, en ik heb ze opengedaan toen ik voelde, dat jij er was. Wat zal hij doen om mij te redden? dacht ik, want ik wist dat jij alles beproeven zou, mijn schat. Zelfs in het graf hoopte ik nog op je. Gedurende die vreeselijke minuten heb ik geen oogenblik mijn vertrouwen in je verloren. Jij zou mij zoo niet laten sterven, daar tusschen die steenen, en ik wachtte op je. Toen kon ik gaandeweg geen lucht meer krijgen, en ik ging vreezen, dat je te laat komen zou. Ik voelde mijn borst uitzetten in de windsels, en mijn mond hapte naar lucht. — Neen, beste papa, laat mij Raymond nu alles vertellen, het is nu dadelijk uit. — Ik stikte bijna, mijn ooren begonnen zoo vreemd te gonzzen, het was met mij gedaan.... Toen voelde ik, dat de muur vlak bij mij bewoog, doffe slagen dreunden op mijn graf. „Hij is het", dacht ik, — „gauw, gauw. Laat hij zich haasten". Mijn oogen waren wijd open in het donker, en ik wachtte op het licht. Een vreeselijke slag weerklonk tegen den muur en het licht was er. Ik sloot de oogen, en fluisterde je naam. Ik voelde dat ik van achteren werd beetgepakt, ik opende de oogen: ik was in de armen van.... Huascar.

Zijn armen omklemden mij vast. Zijn zinnelijk gezicht was over mij heengebogen. Zijn blikken vlamden, en ik vroeg me af, waarom God mij liever niet had laten sterven. De Indiaan legde mij in een gang, die door een kleine harsvlam was verlicht, en begon mijn windsels los te maken. Toen ik mijn armen en mijn handen vrij had, bedekte hij mij met het kleed van vlermuizenvel, dat men mij uitgetrokken had, vóór men mij in den Tempel had gebracht. Ik zag hem met schrik dit alles doen en voelde mij weerloos. Maar met een ruwe stem zei hij toen, dat ik niet bang moest zijn, want dat ik door hem gered was. Ik kon het niet gelooven. Toen zag ik, dat hij in mijn leege graf een mummie plaatste, waarna hij de opening sloot. „Het is geen heiligschennis", zei hij, — „de Godheid heeft het aantal vrouwen, dat haar toekomst".

(Vervolg op blz. 42 van dit nummer).

Gereproduceerd met toestemming van Kath. Tingley.

HET GRIEKSCHE OPENLUCHT THEATER TE POINT LOMA.

SAN DIEGO EN LOMALAND.

(Slot).

POINT Loma mag zeker als een der grootste aantrekkelikheden uit deze omgeving worden aangemerkt. Het is een landtong, die in zee uitsteekt en de baai van San Diego aan de Noordzijde begrenst. Op de hoogste vooruitspringende hoogte (ongeveer 40) voet boven den zeespiegel) staat de oude vuurtoren. Thans is een nieuwe op het uiterste einde van den landtong gebouwd. Tegen de hoogte op ligt het fort Rosenkrantz, dat den ingang van de baai beschermt. En iets meer landwaarts in vindt men het meest belangrijke station voor draadlooze telegraphie aan de westkust van Amerika.

Nog dieper landwaarts in vindt men het uitgebreide gebied dat aan de „Universeele Broederschap en het Theosophisch Genootschap” toebehoort. Daarop is gevestigd het Wereld-Hoofdkwartier van genoemd genootschap, en tevens is daar de stichting van datzelfde genootschap, bekend en beroemd onder den naam

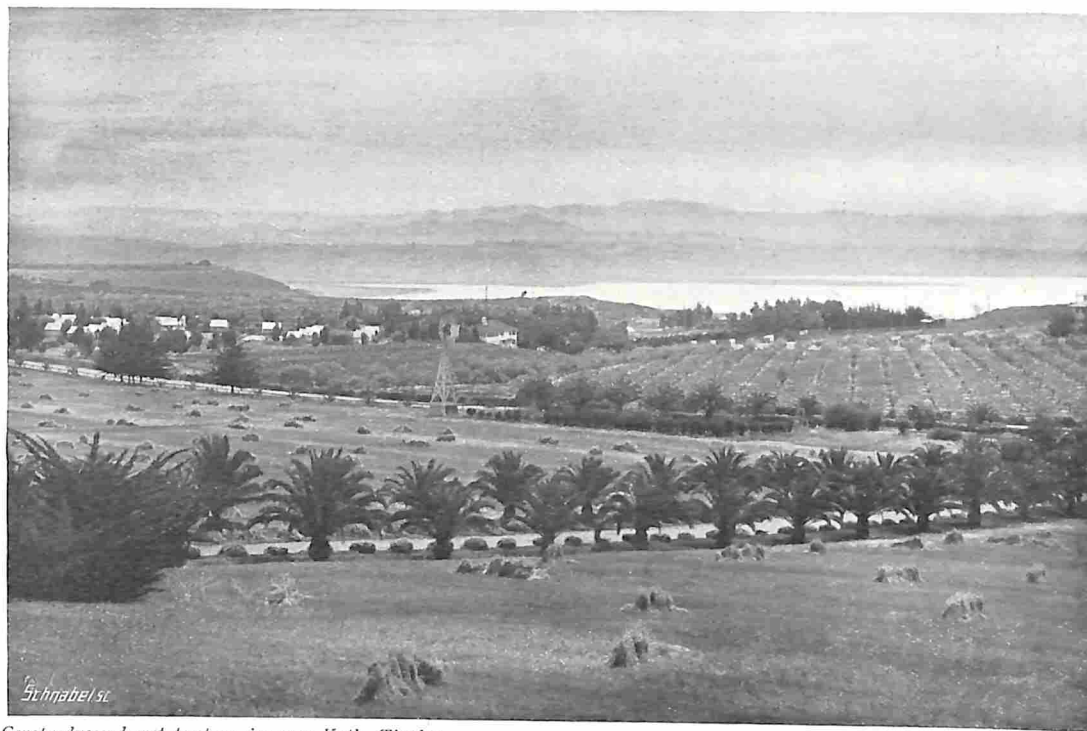
van het „Raja Yoga College”. Wat de beteekenis van die stichting is, hebben wij voor korten tijd kunnen zien en hooren toen Mevrouw Katherine Tingley, de wereld-leidster der Theosophische Beweging, met een vijf en twintigtal „Raja Yoga Students” ons land bezocht.

In dit „College” wordt, volgens de strengste beginselen der Theosophie, aan kinderen, jongelingen en jonge vrouwen een volledige opleiding gegeven voor alle vakken die in het praktische leven kunnen voorkomen. Men vindt daar gelegenheid om van de meest gewone huiselijke zaken tot en met de hoogste takken van wetenschap en kunst studien te maken.

Maar 't is niet daarop, dat wij in dit schrijven in 't bijzonder de aandacht wenschen te vestigen. Hier willen wij ons er toe bepalen een blik te slaan op het uiterlijk schoon dat deze stichting te aanschouwen geeft. Daarvoor maken wij geen gebruik van onze eigen woorden, maar van de beschrijving der omgeving van San Diego, zooals die te vinden is in „The Harbor of the Sun” van John S. Mc Groarty. Daarin vindt men omtrent Point Loma het volgende:

„De drie grootste merkwaardigheden van San Diego zijn: de baai, het Coronado-schiereiland en Point Loma. Dit laatstgenoemde is een prachtig voorgebergte, dat ver in den glansrijk schitterenden oceaan vooruitsteekt, tintelend in den zonneschijn, of zacht en mystiek schijnende, wanneer de maan en sterren den hemel bedekken. Het ligt tegen de Zonnebaai als een machtige slagboom, die de veiligheid zoekende schepen bescherming biedt. Toen Cabrillo en later Viscaïno in vroeger eeuwen deze plaats bezochten, waren die kusten zwaar met bosschen bedekt. Thans ziet men er slechts de bruinachtige leemgronden, die steeds meer en meer bezaaid worden met lusthuizen en tuinen, waarin de rozen en verdere bloemen van allerlei soorten weelderig groeien en bloeien.

„De kroon van Point Loma is thans het onder den naam van „The Homestead” bekende Wereld-Hoofdkwartier van de Universeele Broederschap en het Theosophisch Genootschap, dat in 1875 door H. P. Blavatsky en William G. Judge te New-York gesticht werd, en welks derde Leidster Mevrouw Katherine

Gereproduceerd met toestemming van Kath. Tingley.

GEZICHT OP HET HOOFDKWARTIER VAN DE UNIVERSEELE BROEDERSCHAP EN HET THEOSOPHISCH GENOOTSCHAP TE POINT LOMA.

„Tingley de hoofdzetel van New-York „naar Point Loma overbracht.

„Van het hoogtepunt van den heuvel „tot aan de zee omvat deze bezitting „een gebied van vier en een halve mijl. „Van een kale vlakte is dit terrein her- „schapen in een paradijs van tuinen, „vruchtvelden en bosschen; van elk „plekje is voor een nuttig doel en met „den meesten smaak gebruik gemaakt. „Door den invloed der leidende ge- „dachte is men er in geslaagd, aan de op „deze terreinen staande tempels en ge- „bouwen een eigen karakter van bijzon- „deren en zeer schoonen aard te geven. De „prachtige-machtige Arische tempel, met „een Moorschen dom gekroond, beheerscht „op den top van een heuvel geheel de „omgeving, zoodat onwillekeurig steeds „het oog van den beschouwer door zijn „schittering als betooverd wordt. De „houding van allen die het hoofdkwartier „bewonen, dwingt door de kalme, waar- „dige houding ieders bewondering af. Er „bevinden zich in die omgeving ongeveer „vijf honderd personen, zoo kinderen als „volwassenen. Een Grieksch openlucht- „theater van buitengewone schoonheid „neemt een plaats in een bekoorlijke „kloof in op een door de zon verlichte „helling van waar men een schitterend

„uitzicht heeft over den stillen, donkerblauwen Oceaan. Een station „voor experimenteële boschcultuur, zoowel als een filiaal van het „Meteorologisch Observatorium der Vereenigde Staten worden „door de leerlingen van het „Raja Yoga College” met groot „succes bediend. Deze geheele stichting is als 't ware trillende „van den zang der vogelen, het lachen der kinderen en de klanken „van de muziekinstrumenten der bewoners van dit gewijde oord”.

Met deze woorden wordt, door een buitenstaander, de plaats beschreven, die door de groote voorgangster der tegenwoordige Theosophische wereldbeweging, Mevrouw Katherine Tingley, gewijd is tot brandpunt van waar uit het Nieuwe Licht over de wereld zal stralen. In alle rust en verheven stilte wordt daar een nieuw, krachtig ras gekweekt, bestemd om de materialistische strooming te bestrijden. Die strijd zal niet met wapenen gevoerd worden. Neen, alleen de harten en de geniale geesten zullen dien strijd strijden. Reeds thans zijn alle groote geesten van goeden wil, bewust of onbewust, de medestrijders voor de nieuwe aëra, die zich voor geheel de menscheid opent.

Moeten wij nu nog een blik slaan op de verschillende plaatsen die San Diego omgeven zooals „Ocean Beach, „Pacific Beach”, „La Jolla (Hoya)”, „Tia Juana”, enz.? Eigenlijk is dit overbodig, immers overal vindt men in die plaatsjes dezelfde grondgesteldheid, dezelfde weelderige plantengroei, dezelfde schoone ver- en zeegezichten, die men van San Diego uit genieten kan. Wij meenen daarom te kunnen volstaan met wat wij hierboven omtrent dit schoone land — men zou 't willen noemen 't *Land van Gods genade* — mededeelden. Beter dan woorden kunnen de afbeeldingen, die dit artikelje illustreeren, een voorstelling geven van het merkwaardige natuurschoon dat hier te genieten is. Alleen zij hier nog met een enkel woord gezegd, dat zij, die gelegenheid zouden hebben deze streken te bezoeken, goed zullen doen daarvoor den tijd van einde Maart of begin April te kiezen. Omstreeks dien tijd ontluiken in volle pracht alle wilde bloemen, waar aan dit gedeelte van Californië zoo buitengewoon rijk is. Dan zijn alle heuvelen bedekt met een bloemtapijt van de rijkste-schitterendste kleuren, dan leert men eerst in werkelijkheid de beteekenis verstaan van de woorden der dichters, wanneer zij de heerlijkheid der lente, van het nieuwe leven, van de herboren natuur tot uitdrukking trachten te brengen.

Ten slotte willen wij hier nog een paar gezichten uit andere deelen van Californië aan toevoegen. Wij moeten ons beperken tot deze enkele illustratiën, wijl wij een boekdeel zouden moeten vullen, wilden wij slechts bij benadering onzen lezers een beeld geven van het natuurschoon en van den rijkdom van Californië. Wij zouden dan Los Angeles, Pasadena, Riverside, Santa Barbara, Santa Cruz, San Francisco en omgeving en vooral het geheele Yosemite-Valley en Sierra Nevada moeten behandelen. Men zal begrijpen, dat 't onmogelijk zou zijn, in een periodiek van dit alles een

Gereproduceerd met toestemming van Kath. Tingley.

WONINGEN TE POINT LOMA.

overzicht te geven. Wij hebben onze keuze bepaald op enkele der meest treffende beelden (zie de afbeeldingen op blz. 43). Het „Desolation Valley” hoog in de bergen van „Sierra Nevada”, in welk dal men tusschen ijs en sneeuw nog slechts enkele boompjes groeien ziet; een waar beeld van droefenis en verlatenheid.

De reuzenboomen te Wawona in het Yosemite Valley, de „quoia Gigantea” genaamd, waaronder men er vindt van ± driehonderd voet hoogte en acht en twintig voet in diameter. Volgens overlevering moeten deze reuzen reeds duizend jaar bestaan hebben vóórdat Caesar Gallië veroverde. Ook wordt verhaald dat nog nooit iemand zulk een boom van ouderdom heeft zien sterven.

Evenals het „Yellowstone Park” is het „Yosemite-Valley” een uitgestrekt grondgebied dat onder bescherming der regeering staat. In dit dal mogen geen boomen, struiken of andere planten uitgerooid worden. En evenmin mag er gejaagd worden. Men vindt er daardoor een rijkdom van gewassen, die hier en daar aan oerboschen doet denken, terwijl de vogels, eekhoortjes, en andere kleine dieren als tamme huisdieren rondwaren. Even als in andere streken van Californië vindt men in Yosemite Valley gedeelten, waar, gedurende den zomer, toeristen in tentdorpen verblijf houden.

Het leven in dit land zou * men * bijna als een voorspelling der toekomst willen beschouwen, een toekomst waarin de mensch, verrijkt met alle overwinningen der geestelijke ontwikkeling, terug-

Gereproduceerd met toestemming van Kath. Tingley.

HET HOOFDKWARTIER VAN HET THEOSOPHISCH GENOOTSCHAP TE POINT LOMA, OPRIJZEND UIT EEN WEELDE VAN BLOEMEN EN PLANTEN.

keert tot de natuur om van haar en in vereeniging met haar de groote geheimen van het leven beter te leeren doorgronden. Hoe dit zij, zeker is het dat deze wonderbare, grootsche natuur aan elk mensch, die met haar in aanraking komt, iets van haar geheimen suggereert. Wie dat alles gezien en doorleefd heeft, voelt in zijn binnenste behoeften ontwaken, waarvan hij vroeger niet gedroomd had. Te betreuren is het daarom dat dit schoone land slechts voor zoo weinigen te bereiken is.

DAN. DE LANGE.

DE ZONNEVROUW

(Slot; vervolg van blz. 39.)

Hij keerde zich naar mij, en ik week instinctmatig achteruit.

— „Ben je nog bang voor mij”, zeide hij, — „maar weet-je dan niet, dat je zonder mij al dood geweest was; dat ik je bevrijding al lang heb voorbereid. Bedank me niet, want ik heb het gedaan omdat ik je lief heb”. Ik week nog meer achteruit, hoewel ik zoo goed als machteloos was. „Anderen hebben je lief”, zeide hij, „anderen hadden je willen redden, en zij hebben alles gedaan om je bijna ter dood te doen brengen. Ik heb al hun gevaarlijke pogingen moeten verijdelen, want de Quicha's hadden je dood aan hun godheid geofferd, als ze je niet levend hadden kunnen behouden”.

Ik geloofde hem niet. Ik zei hem: „Je hebt me gered, om mij nog ongelukkiger te maken. Wat heb je met mijn broertje gedaan?”

— „Dat zal ik je laten zien”, zeide hij. — „Kom mee”.

En daar ik niet loopen kon, nam hij me in zijn armen en droeg me verder de onderaardsche gangen in. Ik hoorde zijn hart kloppen, vlak bij mij, en ik was nog banger dan toen ik in mijn graf was. Eindelijk duwde hij een deur open, en er klonken twee kreten van blijdschap. Ik stond tegenover Papa en Christobal, die mij uit de armen van Huascar trokken, en met kussen overdeden. De Indiaan zei: „Senor, ik had u beloofd, u uw zoon en uw dochter terug te geven. Hier zijn ze. U loopt nu heel geen gevaar meer. Een Inca breekt nooit zijn woord”.

Hij groette, en wij zagen hem niet meer terug. — Dat heb ik je allemaal willen zeggen, Raymond, opdat je zult bedenken, wanneer je Huascar ontmoet, wat wij hem schuldig zijn.

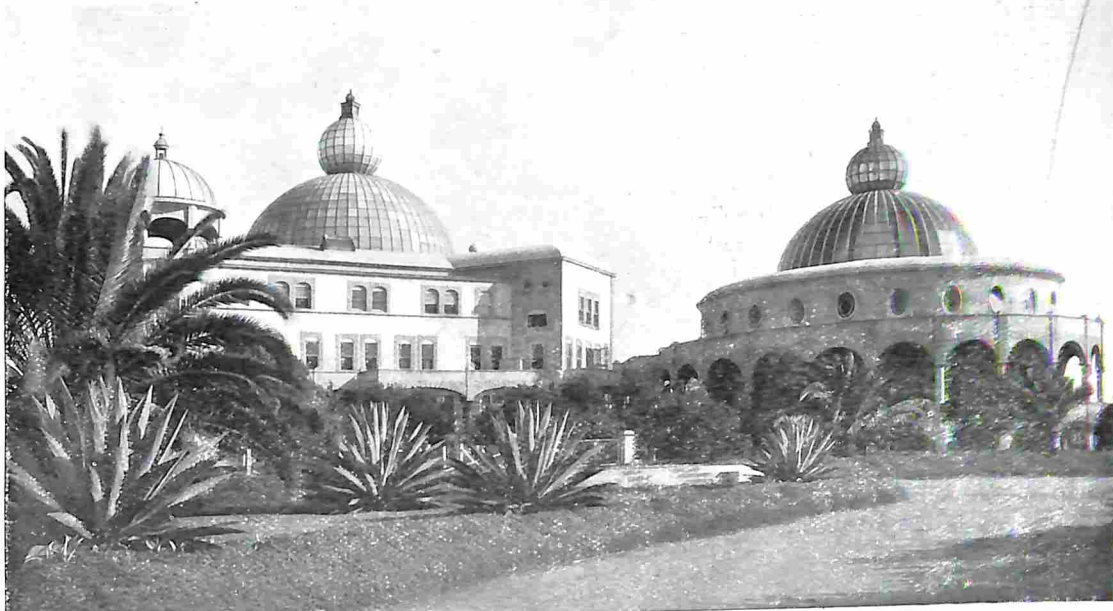
Bij die laatste woorden sidderde de jongeman, en greep nerveus de hand van Maria-Theresia.

— „O! Ik weet *wat ik hem schuldig ben*”, zei hij met een bevende stem, — „hij heeft ons gered, en ik heb gezworen, dat ik nooit met je trouwen zou, als hij je redde.”

— „Raymond, ik weet het, hij heeft het aan Papa gezegd. — Niet waar, vader, heeft hij het je niet gezegd? — Waarom beef je? Ach, dat is toch immers onzin”.

— Misschien heeft hij je alleen gered, omdat ik hem die belofte deed” zei Raymond op somberen toon.

— Ondanks die belofte, wil je zeggen, viel de markies in. — Huascar beschouwde dat als een belediging. Toen ik op een avond als gevangene op het eiland alleen was met Huascar,

Gereproduceerd met toestemming van Kath. Tingley.

ARISCHE HERDENKINGSTEMPEL EN GEBOUW VAN HET „RAJÁ YOGA COLLEGE” TE POINT LOMA.

wilde ik hem al mijn haat en verachting in het gelaat spuwen. Doch hij gunde mij den tijd niet. Hij liet mij in een grot aan de kust brengen. Spoedig kwam hij daar ook. Ik dacht dat mijn einde genaderd was, doch hij zei mij op koelen toon, dat hij nooit opgehouden had, voor onze belangen te werken. Hij had reeds zoo menigmaal onze onvoorzichtigheden moeten herstellen, en alles was voorbereid voor onze vlucht. Spoedig zou hij mij mijn kinderen teruggeven, en ik had niets anders te doen dan mij den volgenden nacht met hen in een prauw in te schepen, en alles verder over te laten aan twee verknochte Indianen, die hij mij meegeven zou.

Zijn toon was zoo plechtig, dat ik de waarheid van zijn woorden niet in twijfel trekken kon. Waarom zou hij liegen? Ik was toch zijn gevangene. Ik stak hem de hand toe, maar hij nam hem niet aan. Toen sprak hij van de zonderlinge belofte, die jij hem gedaan hebt, op een avond te Arequipa. — „Ik ken dien jonkman niet”, zeide hij, — „ik begrijp niet, waarom hij mij dit voorstel deed. De Señorita zal vrij zijn, ik heb niets over haar hart te zeggen, het behoort mij niet, en ik kan het dus niet houden of weggeven. Het is goed dat de jonkman dat weet. Hij heeft mij beledigd, maar ik heb hem vergeven”. Hij wendde zich om en ging vertrekken; ik wilde hem nog eens bedanken voor onze redding, waarin ik nu vast geloofde. — „Bedank Huascar niet”, zei hij, „maar bedank de Señora de la Torre, die in den Hemel is, en spreek nooit met niemand over het gebeurde. *De nagedachtenis van den hoogepriester der Inca's mag niet onteerd worden*”. Zoo sprak Huascar. Gij kunt dus gerust met Maria-Theresia trouwen.

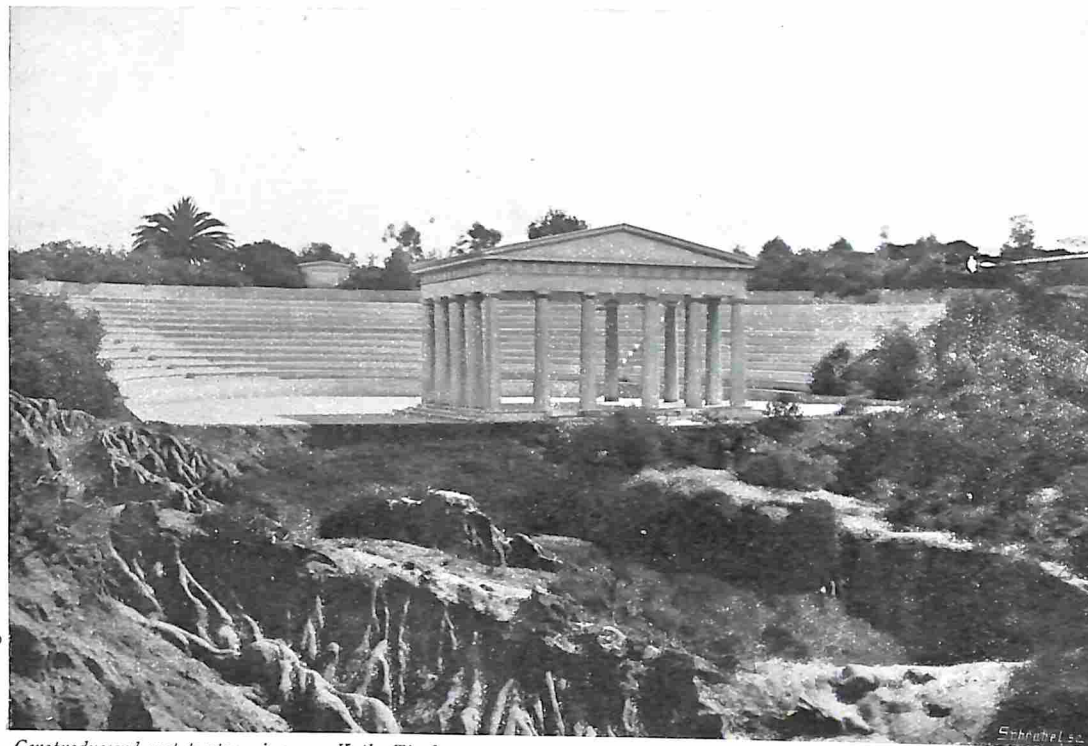
Oom Ozout en Natividad kwamen nu binnen. Zij hadden onderweg vernomen, dat de markies te Lima terug was, dat men hem dien dag reeds te Callao gezien had, en door God weet welk wonder, weder in gezelschap van Maria-Theresia en Christobal, zoodat het volk als zinneloos was komen aanloopen.

En nu lachten ze, en weenden ze om beurten, en omhelsden elkaar. Tevergeefs was het, dat de twee oude dames Maria-Theresia aan al deze drukte ontrekken wilden; het meisje zei, dat deze groote blijdschap het beste geneesmiddel was tegen zulk een afgrijpselijke herinnering.

— Het was een booze droom, zeide zij, — laat ons dat maar denken.

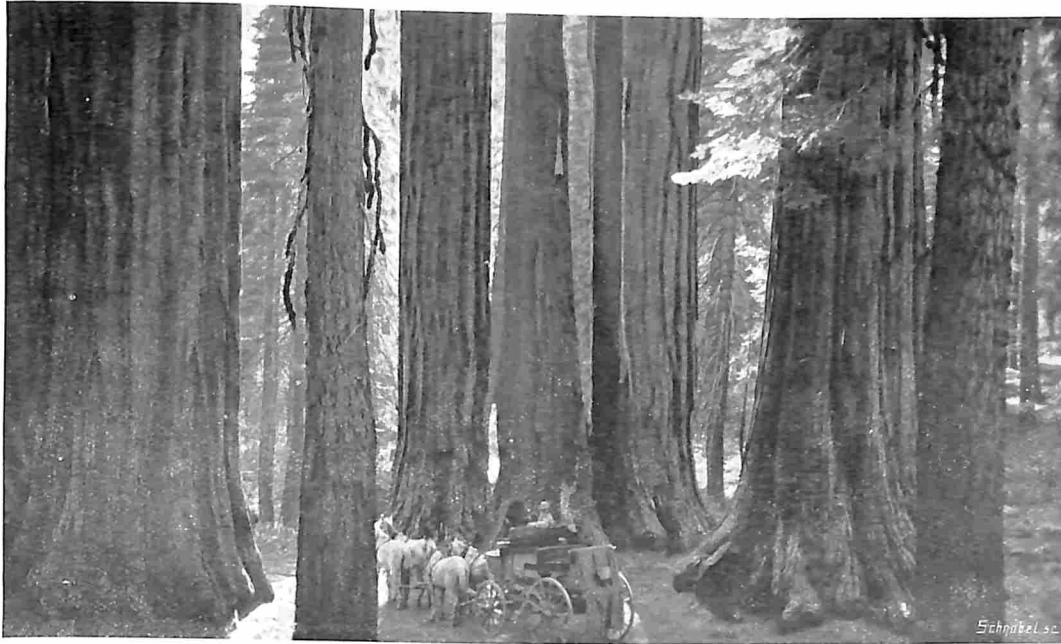
— Ja, zei de markies, — dat zei Veintemilla ook, toen ik hem alles vertelde. Laat ons dat ook doen ter wille van het vaderland, zei hij. — De president van zijn kant zal ons weer helpen bij den verkoop van onze guano zaak, en het overdoen van onze concessies. Het huwelijk van Maria-Theresia met Raymond zal in Frankrijk plaats hebben, als tenminste niemand er iets tegen heeft. Wij zullen dan later wel terugkomen voor de mijnwerken van Raymond, althans wanneer wij zeker kunnen zijn, daar onder den grond niemand aan te treffen, die ons weer booze dromen bezorgen zal.

— Ik verzeker u, dat men spoedig meer van die onderaardsche gangen zou weten, als men naar mij luisterde! riep Natividad uit, maar het zal altijd wel hetzelfde systeem blijven: men wil niets zien. Zelfs na zulk een avontuur als ons overkomen is en waarbij wij het leven bijna inschoten, zegt Veintemilla, inplaats

Gereproduceerd met toestemming van Kath. Tingley.

HET GRIEKSCHE OPENLUCHT-THEATER TE POINT LOMA.

SAN DIEGO EN LOMALAND.
DE „MARIPOSA BIG TREE GROVE" IN CALIFORNIE.

de Indianen eens voor goed te straffen: „Denk maar, dat je een boozen droom gehad hebt!"

En de arme Natividad slaat de armen ten Hemel.

— Mijnheer Natividad, u bent een slechte raadgever, zei de markies. — Ik heb u ook een droevige tijding mee te deelen. Gij zijt namelijk ontslagen als hoofdinspecteur van Callao, mijn beste heer.

De aangesprokene liet zich op een stoel vallen, zijn mond gaapte wijd open. Hij vond geen woorden voor zijn verontwaardiging over de blijdschap, waarmede de markies hem zijn ontslag meedeelde. Had hij daarvoor alles opgeofferd?

Zijn houding was zoo komisch, dat allen in lachen uitbarsten. Schier stikkend van toorn, liep hij naar de deur. Daarvoor had hij dus Jenny weken lang alleen gelaten!

— Niet zoo vlug, riep de markies. — Niet zoo vlug, mijn beste heer. Behalve de droevige tijding heb ik nog een aangename voor u. Gij zijt benoemd tot hoofd-inspecteur van Lima.

Natividad viel op een stoel, hij was bijna bezwijmd van hevige vreugd. — Het is een droom, kreunde hij, en hij wist niet, hoe hij den goeden markies bedanken zou voor het verwezenlijken van zijn hoogste verlangen. — Maar, riep hij uit, — ik had wel dood kunnen zijn.

— Uwe benoeming door den President der republiek was alleen geldig voor het geval dat u in leven was, gekte de markies. — Enfin, ze hebben u niet opgegeten, bewaak ze voortaan maar goed, die Indianen.

Men hoorde nu François-Gaspard: — Wij gaan nu weer naar Frankrijk, beste markies. Zou ik daar... in mijn voordrachten... gewag kunnen maken...

— Mijn beste heer, vertel eenvoudig dat ge een droom gehad hebt, waarin ge alle pracht en alle verschrikkingen van het oude Peru hebt gezien.

— En wij? Zouden wij ook kunnen gelooven, dat het maar een droom was? fluisterde Raymond tot Maria-Theresia, en droevig bekeek hij het arme gezichtje, dat meer van een vreeselijke werkelijkheid dan van dromen sprak.

— Wanneer wij er weer beter uitzien, antwoordde Maria-Theresia, terwijl zij naar het niet minder bleke gelaat van den jonkman opzag. — En toch, wanneer ik om mij heen kijk en al die oude dingen weer zie, dan lijkt het wel een droom. Nu ik weer hier op het kantoor zit, en een kopje thee drink met tante en de oude Irene, en mij door jelui allen laat verwennen, nu ik die oude groote boeken weer bekijk, en het copieboek waarin nog altijd het antwoord aan die man in Antwerpen niet is gecopieerd, ... ja, als ik dat alles bedenk, dan lijkt het mij of die Tempel des Doods niet meer dan een afschuwelijke droom is geweest.

Natividad had afscheid genomen, en duwde juist de kantoordeur open. Met een half gesmoorden kreet sprong hij terug.

Een lichaam viel door de open deur naar binnen, op den vloer van het kantoor. Het was het lijk van den Indiaan. Maria-Theresia herkende hem het eerst, en knielde bij hem neer. Neen, Raymond, het was geen droom, zei ze.

En zij weende om Huascar, die zich, met een mes in het hart, had gesleept tot aan den drempel, vanwaar het beminde jongemeisje hem eens had weggejaagd....

BESLUIT.

Wij moeten nog iets zeggen van Oviedo-Huaynac Runtu, den vroegeren bediende der Fransch-Belgische bank te Lima, tevens laatsten koning der Inca's.

Na duizende geheimzinnige avonturen in de Andes, die wij wellicht later eens verhalen, werd hij met al zijn manschappen omsingeld door de politietroepen van Natividad. Zoo werden deze oproerlingen van Garcia gedwongen om te onderhandelen.

Men schonk hem het leven op voorwaarde, dat hij zijn hulp zou verleen bij het onderwerpen der laatste muiters. Door den krijgstraad tot levenslange verbanning veroordeeld, wist Natividad hem gratie te doen verkrijgen. De inspecteur bezorgde hem ook een betrekking te Punho in een bijkantoor van de Fransch-Belgische bank. Daar volgde Natividad hem in al zijn doen en laten en bevond, dat hij niets meer deed, om bij de Indianen de herinnering aan het Raymi levendig te houden.

Oviedo-Runtu stierf zeer burgelijk. Een dame uit Lima had een reis naar het Titicaca-meergemaakt, om den laatsten koning

der Inca's te zien. Zij maakten kennis en huwden. De reizigers, die te Punho kwamen, en wien men het koninklijke echtpaar aanwees, glimlachten, wanneer men hun zeide, dat de koning op zijn kantoor honderd en vijftig soles per maand verdiende.

Op een keer, dat men zich eens vrolijk maakte over de armoede der Coya (zoo noemde men spottend Oviedo's weduwe), zeide deze dat zij beiden de rijkste lieden der wereld hadden kunnen zijn, doch dat de schatten der Inca's aan de dooden en de goden behoorden, en het den levenden verboden was, ervan te nemen. Men vroeg haar, of zij die schatten wel eens had gezien, en zij antwoordde, dat haar echtgenoot ze haar getoond had. Ze deed de fabelachtigste verhalen van die schatten in den Tempel des Doods, en niemand geloofde er natuurlijk iets van *).

Maar ook niemand geloofde de soldaten van Pizarro, toen zij bij hun thuiskomst vertelden, dat zij hun paarden besloegen met zilveren ijzers.

EINDE.

*) De anonieme schrijver van de *Antiy y Monumentos ael Peru* zegt woordelijk: Het is van algemeene bekendheid, dat er in de vesting van Cuzco een geheime zaal is, waar een onmetelijke schat van gouden beelden der Inca's is verborgen. Een dame, die deze zaal bezocht heeft, donna Maria de Esquivel, de echtgenoot van den laatsten Inca-vorst, leeft nog. Zij herhaalde mij de oorzaak van haar bezoek aan dezen tempel aldus:

Don Carlos, haar man, leefde niet zooals het met zijn stand overeenkwam. Menigmaal maakte zij hem daarvan een verwijt, zich beklagend, dat hij haar met den schoonen titel van Inca bedrogen had. Zij zei het hem zoo vaak, dat hij op een nacht haar toeriep: »Mevrouw, denk niet dat ik arm ben, ik zal u toonen, dat ik grooter schatten bezit, dan eenige koning ter wereld". Dan bond hij haar een zakdoek voor de oogen, en nadat hij haar twee- of driemaal had rondgedraaid, leidde hij haar naar een plaats, niet ver vandaar, waar hij haar den doek van de oogen nam. En welk een verrassing, toen zij de oogen opende! Zij had nauwelijks tweehonderd stappen gedaan, en was een kleine trap afgedaald. En zie, zij bevond zich in een groote vierhoekige zaal, waar zij langs de wanden op banken de beelden der Inca's gerangschikt zag, allen wel zoo groot als een kind van twaalf jaar en geheel uit massief goud vervaardigd. Zij zag ook veel gouden en zilveren vaatwerk. »Waarlijk", zei ze, — »het was een der heerlijkste schatten van de gansche wereld".

SAN DIEGO EN LOMALAND.
EEN BEELD VAN DROEFHEID EN VERLATENHEID: „DESOLATION VALLEY" IN DE SIERRA NEVADA (CALIFORNIE).

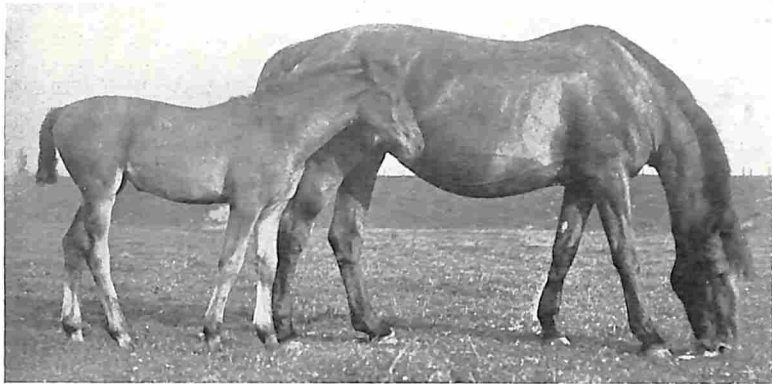
Foto C. Steenberg.

EEN NEDERLANDSCHE RASVEE-FOKKERIJ.

SPAN HENGSTEN FASHION EN CANROBERT. BEIDE PAARDEN GAAN MET VERBAZEND VEEL ACTIE, TEMPERAMENT EN SNELHEID, EN ZIJN DAARBIJ ZEER MAK.

EEN NEDERLANDSCHE RASVEE-FOKKERIJ

HOLLAND bezit het voorrecht, gunstig bekend te staan op het gebied van landbouw en veeteelt, en ook de paardenfokkerij, al wordt die niet op zeer uitgebreide schaal en algemeen gedreven, mag genoemd worden. Onder de inrichtingen, die door hunne producten op het gebied der fokkerij een algemeene bekendheid hebben ver-

BRIONIE BRUIN, PREFERENTE FOK-MERRIE, HOOG 1.66 M.
GEBOREN 1901, MET VEULEN NORA.
Vader Kampioen Pretendent, moeder premie-merrie Magna.

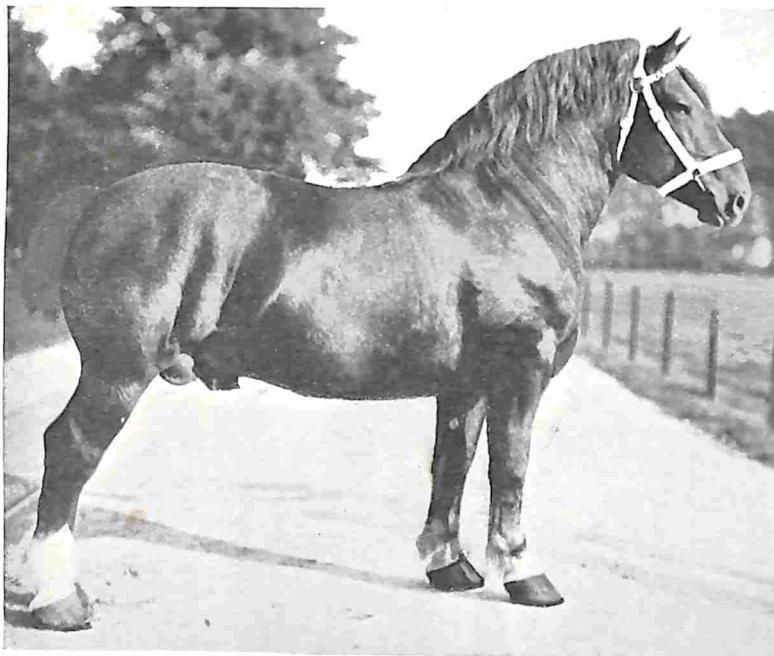

Foto C. Steenberg.
LEOPOLD, VOS, HOOG 1.70 M. PIJPOMVANG 27½ cM. GEWICHT 1060 K.G. GEBOREN 1907.

Vader Marquis d'Erbeek, moeder Madame d'Hellebecque. Behaalde in 1910 drie eerste prijzen en een tweeden prijs, in 1911 en 1912 een eersten, en in 1913 een derden prijs.

worven, staat de rasveefokkerij van den heer Pauwen te West-Pannerden bovenaan. Sedert dertig jaren oefent de eigenaar zijn bedrijf uit en hij heeft het daarin door bekwaamheid, gepaard aan onvermoeide werkzaamheid, tot een grooten trap van volmaaktheid gebracht.

Zijne paarden, koeien, schapen en varkens vertoonen allen eenzelfde type, dat hen onmiddellijk van anderen onderscheidt. Dit type-Pauwen is de vrucht van jarenlange nauwgezette studie en inbreeding en de uitkomsten zijn inderdaad verrassend.

Al het vee der stoeterij draagt het stempel zijner herkomst, eene gelukkige vereniging van adel met kracht, waarin men zich niet vergissen kan.

Niet 't minst als paardenfokker heeft de heer Pauwen een goeden naam en het peil waarop zijn paardenstapel staat, moge blijken uit hetgeen hij mij bij mijn bezoek zeide: „Ik heb thans geen enkel paard boven éénjarigen leeftijd dat niet bekroond is.”

Menig fokker is blij als hij een paard fokt waarmee hij hier of daar een prijs wint en dit wordt reeds hoog gewaardeerd. Op eene groote boerderij geen enkel paard boven éénjarigen leeftijd te hebben dat niet is bekroond, is zeker een unicum.

Zijn paarden hebben allen een fraai gevormd hoofd, gedragen door een fijnen, hoogopgerichten hals, een goed gevormden romp, sterke droge beenen, beste voeten, korten rug en een lang horizontaal kruis.

De beroemde *Roland* was de hoofdstamouder dezer toeterijs en heeft zich bij uitstek gunstig vererfd. Op 26-jarigen leeftijd is hij l.l. zomer aan 's Rijks veerartsenijsschool, wegens ingewandsziekte afgemaakt; zijn skelet en zenuwstelsel werden geprepareerd.

Een der beste fokmerriën is *Virginie*, halve zuster van *Roland*, en thans 20 jaar oud; ze is nog in zeer goeden staat en verricht geregeld werk op de boerderij. Deze mooie merrie werd achtereenvolgens de moeder van *Banknoot*, *Domino*, *Gem* en *Ivanhoe*, welk viertal hengsten hun eigenaar ongeveer f 20,000 opbrachten.

Bij mijn bezoek zag ik verscheidene jonge hengsten en merriën, allen in uitstekende conditie, vrolijk en kerngezond, doch niet vet; de meesten met buitengewone gangen, o.a. een jaarling hengst *Modist*, van *Fashion* uit *Gravin*; *Landheer*, 2jarige hengst, van *Canrobert* uit *Brionie*; *Lievelling* van *Canrobert* uit *Fuchsia*, een ideaal mooie 2jarige vosmerrie, prachtige kleur, veel temperament en zeldzaam mooie en correcte gangen, (dat is mijn lieveling, zeide de heer Pauwen Junior, het beestje op den hals kloppend), *Clara*, volle zuster van *Landheer*, 3 jaar, met een voshengsteulen dat in gang en houding een machtigen indruk maakte. Hoe is het mogelijk, dat een veulen zóó kan gaan, vroeg ik den heer Pauwen. Ja vriend, dat doet het bloed en het temperament; in mijne ondervinding heb ik de waarheid van het spreekwoord geleerd: „Blut ist der Saft, der Wundern schafft”, antwoordde de kundige fokker. Daarna kregen we te zien *Leopold*, Belgische hengst, massief, zwaar, diep, zonder den indruk te geven van een vleeschklomp, met besten vierkanten stand en uitstekende gangen.

Ten slotte reed de heer Pauwen Junior een span hengsten voor, waarmee hij in den Haag zulk een succes had. De paar-

den gingen geweldig, met veel houding, ausdauer en snelheid. Ik kon den heer Pauwen niet tegenspreken toen hij mij zeide: „Ik rijd verreweg het liefst met een span hengsten en als de groote lui wisten hoe groot het verschil is, werd er veel meer met hengsten gereden”.

(Slot volgt).

A. J. G. VAN MERKESTEIJN.

DE BRUINE BEUK.

STATIG, plechtig, majestueus spreidde hij zijne machtige takken uit, overschaduwde hij een deel van den moestuin van boer Stoks.

Achter zijn dikken stam kuste en vrijde de jonge Stoks met Trui, de dochter van vaders buurman.

Hij was als het ware met het huis samengegroeid. De oude Stoks had hem niet anders gekend, dan zooals hij nu was. En zelfs diens vaders vaders vader had hem niet geplant. Van zoon op zoon werd met de boerderij en de uitgestrekte landerijen, ook de bruine beuk als erfstuk overgedragen. Hij was het wapen van de familie Stoks geworden. Hij hoorde bij hen.

„We zullen 'm moeten vellen,” zei op zekeren dag de oude Stoks tot z'n zoon „Het is een sta in den weg. Niks groeit meer aan dezen kant van het huis. Kijk nou eens, het gras komt haast niet op en de aalbessen worden niet rijp. De aardbeien kwijnen weg en wat we aan groenten krijgen is treurig; nee, — hij moet maar weg.”

Het was waar, — dertig meter in den omtrek doorwoelden zijn machtige wortels den bodem en al de groei-kracht en voeding die de aarde schonk, nam hij met heerschersrecht tot zich. Dertig meter in den omtrek leed alles — alles, onder zijn heerschappij. . . .

„Hij moet maar weg!” De jonge Stoks dacht aan de zalige oogenblikken, die hij met Trui achter den dikken stam had doorgebracht. Hij voelde nog den eersten heeten kus, dien hij van haar daar, den vorigen herfst, gekregen had. Hij wilde hem nog eenmaal in volle glorie zien.

„Ja zeker, vader, in het najaar moet ie weg. Voor dezen zomer is 't nu toch al te laat. Hij heeft nu geen nut meer.”

Hij kuste Trui weer achter den stam van den beuk zooals hij haar bij het vallen van de dorre bladeren in den vorigen herfst gekust had.

Hij moest onder de wapenen. Dat was voor hem zeer erg, maar nog erger voor Trui. Ze miste hem. Dikwijls stond ze eenzaam achter den machtigen stam van den bruinen beuk en kuste om haar liefdesmarten te koelen, zijne ruwe schors.

De jonge Stoks moest den dienst verlaten. Bij eene oefening in de manege was hij van zijn paard gestort en werd na eerst een tijdje in het hospitaal gelegen te hebben, als ongeschikt voor den dienst ontslagen. Hij was nog niet heelemaal genezen. Van het kleine dorpsstation sukkelde hij voort, nu en dan, om uit te rusten, zich neerzettend op den besneeuwden veldweg. De oogen deden hem pijn — brandden — ze waren nog niet gewend aan het schelle licht.

Eindelijk zag hij het kerktorentje en als ie dat heuveltje over was, moest hij het ouderlijke huis kunnen zien — langzaam en loom, klom hij het heuveltje op. Nu was hij boven; op zijn stok steunend, zocht hij het huis. Hoog stak het witbesneeuwde dak boven dat der anderen uit en daarvoor strekte, nog even machtig, de groote beuk zijne honderde armen als zwaaide hij een welkomsgroet, naar hem uit. Hij was in 't wit getooid, als voor een groot feest.

Na het avondgebed zeide de jonge Stoks tot zijn vader, een weinig onverschillig:

„U hebt hem toch nog niet laten kappen, hé?”

„Nee, maar het volgende voorjaar moet 't er toch van komen.”

Maar toen het voorjaar er was, sprak niemand er over. De jonge Stoks verplaatste stilzwijgend de bessen en achter de stallen, waar het zonnig was, liet hij nieuwe arbeienbedden aanleggen.

Toen de wind de dorre bladeren over het voorhof verspreidde, trouwde de jonge Stoks met Trui. De jonge boerin wilde, zooals dat gewoonlijk gaat, hier en daar veranderingen aanbrengen. En toen de winter ten einde liep, zei ze: „Die boom moet gekapt worden. „Hij beneemt ons al 't licht.”

Vader en zoon zwegen. Ze vonden het pijnlijk, er over te spreken. Maar eigenlijk had ze gelijk: de tuin kon niet renteloos zoo blijven liggen. Maar eerst in het najaar. Voor dezen zomer was 't nu toch al te laat.

Het werd weer zomer. Onder de breede, bruine takken van den beuk stond een wit mandje. En in dat mandje, waarin reeds zoovelen der familie Stoks gelegen hadden, lag thans de jongste spruit van het huis.

Zooals een vogel zijne vleugels over zijn kroost beschermend uitspreidt, zoo strekte ook de machtige boom zijne bebladerde takken over dit klein levend wezentje uit en zorgde dat nu en dan een zonnestraaltje het lief rozig gezichtje kon beschijnen en koesteren. En de moeder zat er naast en droomde — droomde den eersten geluksdroom der jonge moeders.

Ook zij sprak nu niet meer over den boom. En toen het voorjaar kwam, timmerde de jonge Stoks voor zijn vader onder den beuk een bank, waarop de oude zijn laatste dagen uitrusten kon en terugdenken, aan de zonnige dagen van zijn verleden, die nu door het bruine bladerdak beschaduwd werden.

Foto C. Steenbergh.

VIRGINIE, DONKERBRUIN. HOOG 1.64 M. GEBOREN 1894.
VADER GOLDBEATER. MOEDER MAGNA.

DEZE MOOIE MERRIE BRACHT VAN HAAR DERDE JAAR AF BIJNA JAARLIJKS EEN VEULEN, WAARONDER O.A. DOMINO, BANKNOOT, GEM EN IVANHOE.

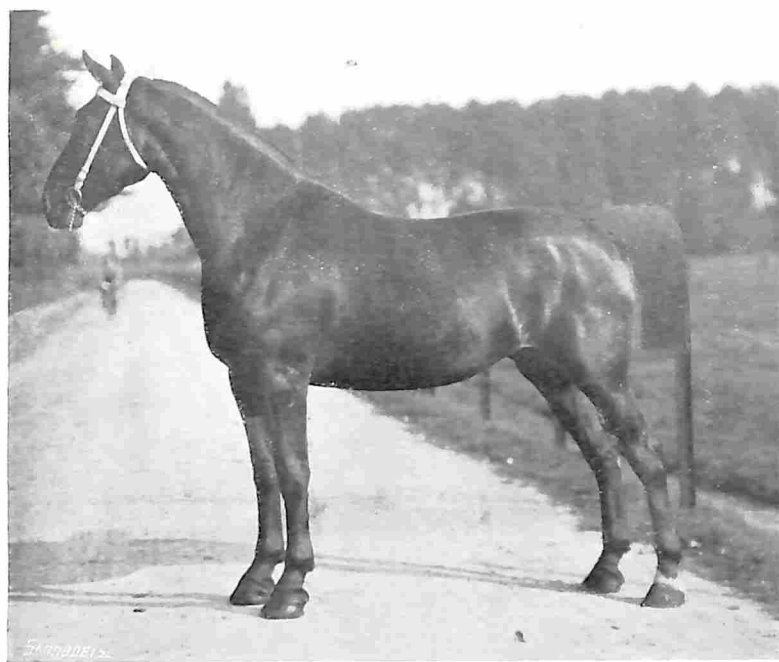

Foto C. Steenbergh.

JULIA, DONKERBRUIN. HOOG 1.67 M. GEBOREN 1908.
VADER CANROBERT, MOEDER CORONA.

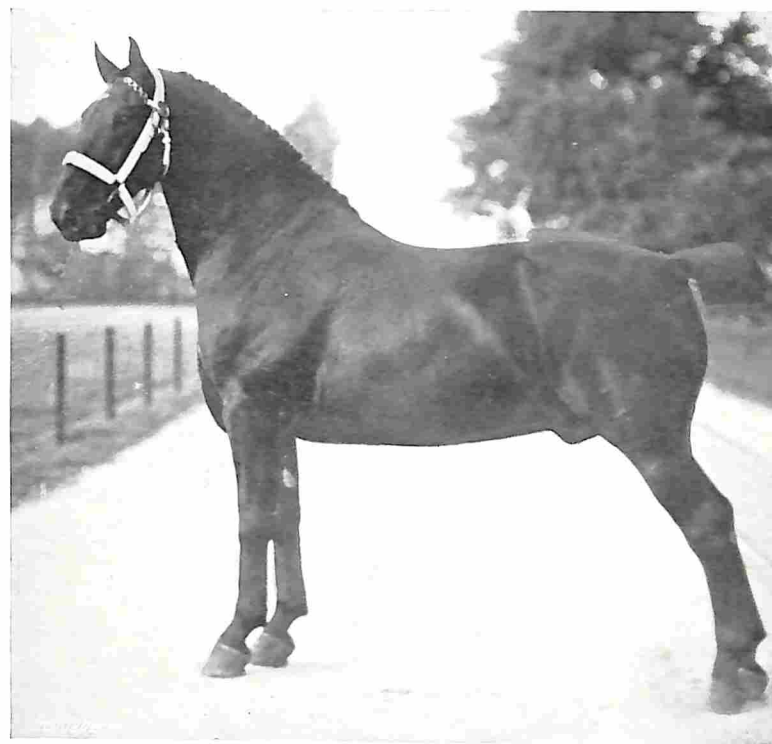
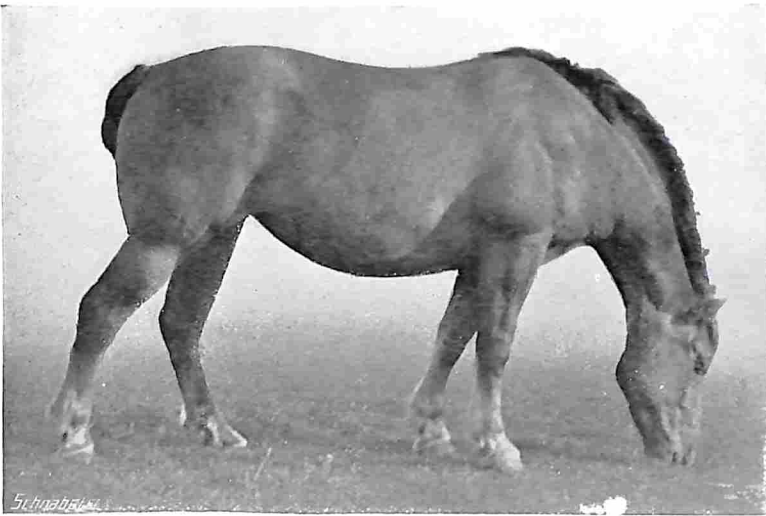

Foto C. Steenbergh.

IVANHOE, DONKERBRUIN. HOOG 1.66 M. GEBOREN 1909.
VADER CANROBERT, MOEDER VIRGINIE.

BEHAALDE IN 1910, 1911, 1912 EN 1913 PRIJZEN OP DE PROVINCIALE KEURING TE ELST. VERDER TWEDE PRIJZEN IN 1912 EN 1913 OP TENTOONSTELLINGEN TE NIJMEGEN EN KAMPEN.

CORA DE HANEFFE, VOS. HOOG 1.67 M. GEBOREN 1910.
BEHAALDE IN 1912 EERSTE PRIJS TE NIJMEGEN, IN 1913
PROVINCIALE PREMIE TE ZEVENAAR.

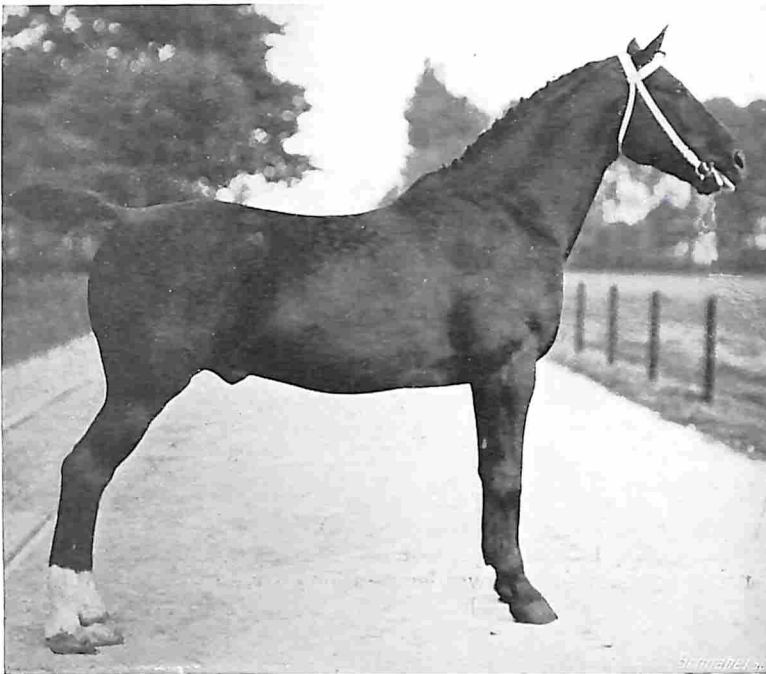

Foto C. Steenbergh.
CANROBERT, ANGLO NORMAND, DONKERBRUIN. HOOG
1.66 M. GEB. 1903. VADER THERMIDOR, MOEDER RACHEL.
BEHAALDE IN 1907, 1908 EN 1909 EERSTE PRIJZEN. IN 1908
BOVENDIEN EEN TWEEDEN EN IN 1909 EEN DERDEN PRIJS.

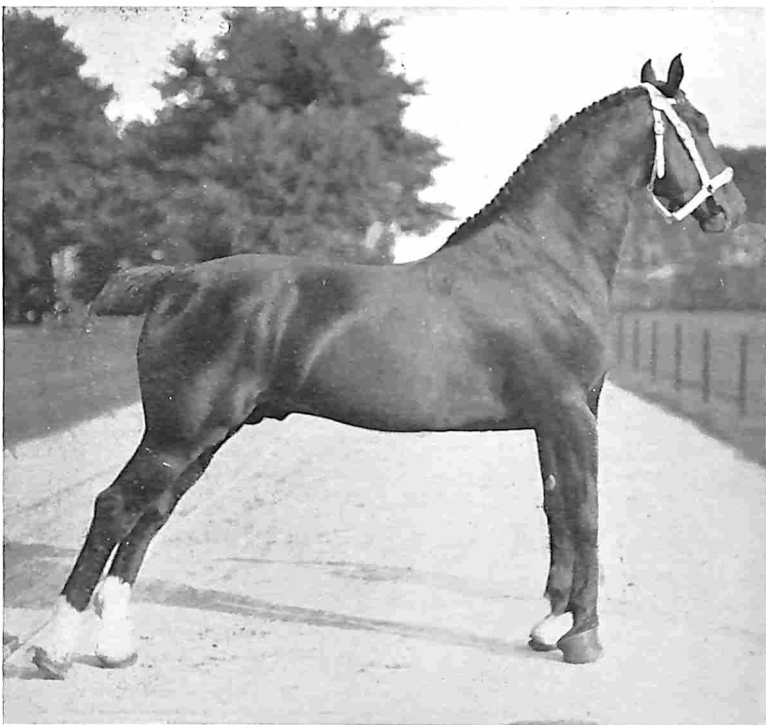

Foto C. Steenbergh.
FASHION, GOUDBRUIN. HOOG 1.66 M. GEBOREN 1905.
VADER KAMPIOEN HARRAS, MOEDER BRIONIE.
BEHAALDE MEERDERE PRIJZEN IN 1907, 1908, 1909, 1910, 1911
EN 1913.

Dit is nu ongeveer vijftig jaar geleden. Nu zit op diezelfde bank, waarop de oude Stoks eens zat, de jonge Stoks, die nu de oude Stoks is. Wit zijn zijn haren en verschrompeld zijn handen. En naast hem staat nu weer een jonge Stoks en zegt met bedenkelijk gezicht naar den boom wijzend:

„We moeten hem kappen, vader. Er groeit niets meer in den tuin.”

De oude glimlacht en zegt pijnlijk:

„Ja, ja..... we wilden hem al zoo dikwijls laten kappen. Maar, als ik jou was, zou ik er nog maar wat mee wachten. Laat hem nog maar een vijftig jaar ouder worden.”

De oude Stoks is weer dood. Onder den machtigen ouden beuk staat weer het traditioneele mandje en nog steeds beschermend spreidt hij zijn machtige bebladerde bruine takken over den jongsten telg van het huis Stoks uit. ADOLPHE ENGERS.

De ondergang van het Kasteel Marly.

IN 1677 werd op last van Lodewijk XIV met den bouw van het befaamde lustslot van Marly begonnen; in 1715 eerst was het voltooid. Saint-Simon verhaalt, dat het milliarden had gekost en al is dit nu sterk overdreven, gelijk uit de bewaard gebleven rekeningen blijkt, de som van 11.686.969 livres 5 sols 5 deniers, welke met den bouw van het luisterrijk kasteel en den schitterenden tuinaanleg was gemoeid, eene som, thans gelijk staande met een kapitaal van ongeveer 65 miljoen francs, was niettemin eene zeer groote uitgave voor een verblijf, dat van den aanvang af slechts voor tijdelijk was bestemd. Toch, weggesmeten was het geld niet: de pracht van Marly, waar drie koningen het mooiste en schoonste der Fransche kunst hadden verzameld, moet buitengewoon zijn geweest.

In de Revolutie ging, naast zooveel, ook Marly ten onder. Nadat het op last der Nationale Vergadering verzegeld was, besloot de Conventie tot den verkoop. De vijand naderde, men had geld en kanonnen noodig en de schatkist was leeg.

Zoo opende zich den 26sten September 1793 de slotpoort voor drie volksvertegenwoordigers, de burgers Treilhard, Anguis en Enlart, aan wie de Conventie de regeling van den verkoop opgedragen had. Zij begonnen met tien schilderijen van de koninklijke familie en alle blasoenen en andere teekenen der gehate „feodalité” te vernielen, stichtten daarop in het dorp Marly een club „pour discuter publiquement les intérêts de la Nation et contribuer ainsi à former l'esprit public de tout le canton” en lieten vervolgens afkondigen, dat den 6den October met den verkoop van het meubilair van het ci-devant kasteel een aanvang zou worden gemaakt.

De veiling duurde 87 dagen en bracht in totaal 435.493 livres op. Neemt men hierbij in aanmerking, dat — zooals het proces-verbaal vermeldt, vele koopers met assignaten betaalden, dan was het financieele resultaat voor den staat vrij poover.

Toen de meubelen verkocht waren, kwam het koper en het lood onder den hamer. Men haalde het van de daken, van de terrassen, van de groote waterbassins, men vernielde alles, waar men maar een stuk lood dacht te zullen vinden. En het gebeurde zoo grondig, dat er een jaar later voor 2.500.000 livres was verkocht! Hiermee was de taak der volksvertegenwoordigers geëindigd.

De pracht van Marly was verdwenen, doch, al had men het kasteel leeggeroofd, de waterpartijen vernietigd, het zware hout gekapt, nog stonden de gebouwen zelf overeind en hier en daar, verscholen in het groen, prijkte nog een marmeren vaas.

Op aandringen van de „Commission des Arts” werd, om tenminste dit rampzalig overschot der kunstschaten te behouden, een detachement der Nationale Garde ter bewaking in het kasteel gelegd. De driekleur werd op het dak geheschen als teeken, dat „ieder die op het goed iets misdreef, gestraft zou worden volgens de wet” ja, het Uitvoerend Bewind ging zelfs in 1796 zóó ver, dat het eenige herstellingen aan het gebouw uitvoeren liet. Maar de reparatie had niet veel te beduiden; de soldaten gebruikten de vazen als schietschijf en ondanks de vlag, stalen de dorpelingen alles, wat eenige waarde had.

Den 1sten April 1800 werd op last van het Directoire hetgeen er van Marly nog over was, verveest. Voor 418.227 francs 39 centimes werd koper de sieur Sagniel, die in het vervallen gebouw, eens de glorie van het land, een katoenspinnerij vestigde. De zaak ging evenwel niet goed, Sagniel gaf zijn werklui gedaan en nam zich voor, alles voor afbraak te verkoopen.

Nu kwam de gemeenteraad van het dorp in verzet. Het waren niet meer dezelfde vroede vaders van eenige jaren geleden, die afgevaardigden naar de Conventie zonden om deze geluk te wenschen met de verwoesting van het „roofnest van den tyran”, het waren nu anderen en zij boden den keizer een smeekschrijft aan, om het kasteel terug te koopen en het aldus voor het nageslacht te bewaren.

Napoleon gevoelde er wel iets voor, maar toen de sieur Sagniel hem anderhalf miljoen als schadeloosstelling vroeg, trok hij zich terug.

De sloopers kwamen, en nu was het Marly-drama spoedig ten einde. De afbraak bracht nog 426.000 francs op, het terrein zelf ging voor 288.000 francs in eigendom over aan den sieur Andriane, die het nog geen jaar later met een zoet winstje voor 400.000 fr. als jachtterrein aan het Keizerlijk Huis verkocht.

Een paar brokken muur, eenige verwilderde boschjes en een waterbassin — dat is alles, wat ons van het eens zoo wondermooie kasteel is overgebleven.

A. C. JAGER.

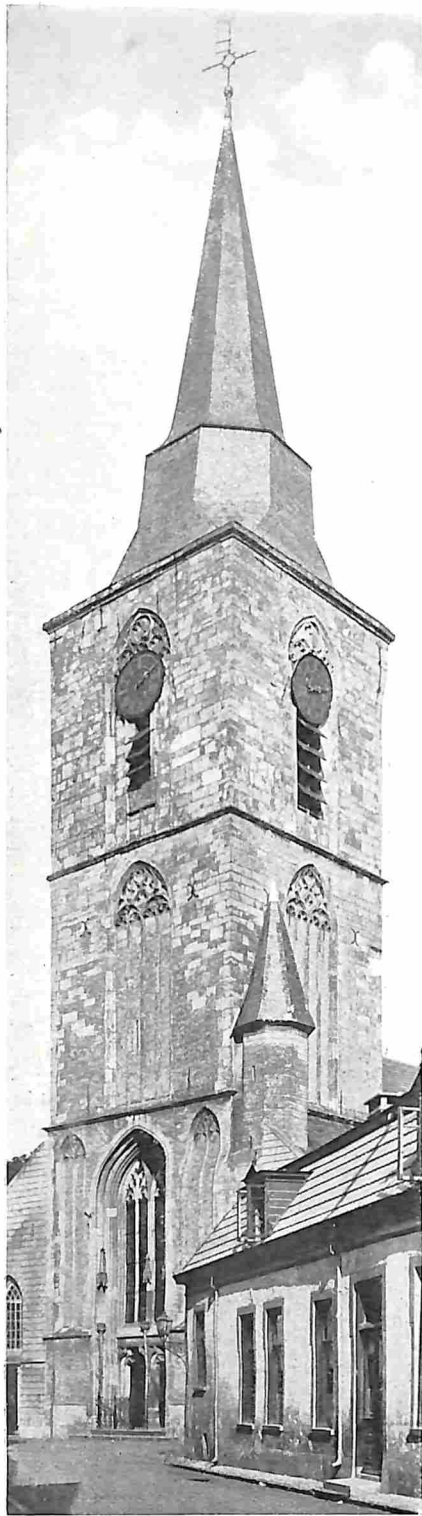

Foto C. Steenberg.

TOREN DER NED. HERV. KERK TE WINTERSWIJK.

De omgeving is rijk aan bosschen, vooral de buurtschap het Woold. Daar vindt men nog vooral de ongerepte natuur in al hare schoonheid. Hoe heerlijk is het om daarin des zomers te dwalen. Rondom u suist het en gonst het en zoemt het. Hoog boven u schettert de leuwerik zijn hymme aan den zomer, in de takken der boomen fluiten merels en vinken en aan uw voeten selt het van mieren en andere insecten.

Er heerscht daar een grootsche, machtige stilte. Die stilte pakt u, overwelddigt u. Hoe heerlijk is het daar rusten!

Achter in het Woold bij de boerenhofstede „Roert” treft men een reuzeneik aan, den dikken Boom genaamd. Wat een omvang heeft zijn stam en hoe ver strekken zich zijne takken uit. Hoevele jaren zal hij reeds aan vele stormen het hoofd gebogen hebben? Wie zal het zeggen?

De natuur der omstreken is vol afwisseling. Heeft men een tijdje door het bosch gewandeld, dan ziet men voor zich een uitgestrekt landschap, nu dalende, dan rijzende, hier bedekt met boschjes van akkermaalshout, daar zilveren berken en reusachtige eiken, daar groene weiden, in de nabijheid de stille heide met haar millioenen heidebloempjes, daar ruischende korenvelden en ginls, heel in de verte weer bosschen.

J. v. d. B.

Bij de Duitse grenzen.

ONMIDDELIJK aan de Duitse grens is Winterswijk gelegen, bestaande uit een dorp van denzelfden naam benevens een negental daaromheenligende buurten, te weten Brinkheurne, Kotten, Woold, Miste, Corle, Hensel, Huppel, Meddo en Ratum.

Iets wat men in andere plaatsen zelden meer ziet, zijn de talloze paadjes, die langs wel onderhouden tuinen de hoofdstraten verbinden. En de omstreken zijn mooi, bijzonder mooi. Overal, in welke richting men zich ook begeeft, overal vindt men schilderachtige plekjes. De hoofdwegen naar de buurtschappen zijn onderling verbonden door ontelbare landwegen, zoodat men rechts of links een zijpad kan inslaan om uren te dwalen langs dennenboschjes, opgaand kreupelhout en berkenboomen, vruchtbare weiden, omzoomd door laag houtgewas en bloeiende korenvelden.

Het landgoed „Buskes” met zijn forsche eiken, accasia's, beuken en eschen naast bloeiende brem en reusachtige varens met talloze welonderhouden voetpaden is voor den natuurliefshebber een waar lustoord. En waar de Slinge zich langs den woudzoom kronkelt, bevinden zich de schilderachtigste plekjes. Zware eiken en beuken strekken beschermend hun forsche takken over het water, dat zacht kabbelend westwaarts vliet.

EEN KWELGEEST.

„Kennst du das Tierlein, leicht beschwingt,
Das um die Nase schwebend singt?”
WILHELM BUSCH.

IN het warme jaargetijde gaat iedere grootstads-bewoner wel eens graag, wanneer hij een paar uurtjes vrij heeft, naar buiten, om zijn longen te vullen met heerlijke, frissche, niet door autostof en motorstank bedorven lucht en wat op verhaal te komen van het rusteloze, zenuw-vernietigende gejaag, dat het moderne zakenleven met zich brengt. Maar o wee! Geen oogenblik kan hij van de weldoende kalmte en de ongerepte stilte in de vrije natuur genieten, zonder door onbeschaamd gespuis lastig te worden gevallen. Juist als de naar rust snakkende een dikken hommelt het baden in zijn kannetje room tracht te verbieden, zetten twee muggen zich gonzend op de randen van zijn oor neer om gulzig het nerveuze bloed van den stedeling op te zuigen. En deze kleine misdadigers, rustverstoorders, slaapberoovers, komen in grooteren getale voor, naarmate men verder op het platte land komt, en worden vooral daar tot een onuitstaanbare kwelling voor mensch en dier, waar welpet en mesthoop trouwe burens zijn.

Onder de tien plagen, waarmee op God's bevel de oude Egyptenaren en hun verstokte koning gestraft werden, ontbreken ook de Steekmuggen niet. En overal op aarde, waar deze tweevleugelige gunstige levensvoorwaarden vinden, keert de muggenplaag met langere of kortere tusschenpoozen terug, al zijn de muggenjaren gelukkig niet zoo talrijk als de meikever-dito's.

De natuurbescherming, welke gelukkig ook ten onzent meer en meer ingang vindt (Vereeniging tot behoud van Natuurmonumenten), staat in veel nauwer verband met het muggenvraagstuk, dan men bij oppervlakkige beschouwing wel zou denken. Tot nu toe wist echter de natuur het anders zoozeer door haar gehuldigde principe: evenwicht tusschen nuttigheid en schadelijkheid in dit opzicht niet ten volle door te voeren. Of zouden hier andere, van de natuur onafhankelijke oorzaken de balans ten nadeele van den mensch hebben doen doorslaan? Nu kan men opmerken, dat de natuur in verband met de reusachtige muggenzwermen, dus in overeenstemming met den rijkdom van voedsel, had moeten zorgen voor een grooter aantal vervolgers, in casu vogels, salamanders, kikvorschen, padden, enz. Deze zijn onze beste, bijna eenige hulp in den strijd tegen de muggenplaag, en verdienen dus ten volle beschermd te worden. Edoch... De natuur trekt haar kinderen in den paartijd een prachtig pakje aan, waardoor de genoemde dieren elk jaar in grooteren getale door de jagers gedood, door de schooljeugd en handelaren gevangen worden, juist in den tijd, welke onmiddellijk aan de voortplanting voorafgaat. Ook worden door de voortschrijdende cultuur met elk jaar voor de vogels de kansen geringer, om een gunstige gelegenheid voor het bouwen van een nestje te vinden. Begrijpt men nu, aan wie de schuld ligt?

Vermeerdering van het aantal vogels, dus van het aantal muggenverdelgers, kan alleen plaats vinden door bescherming hunner broedplaatsen, het beste door het planten van beschermend struikgewas.

Groote landstreken, niet alleen in het Zuiden, maar ook in Lapland, zijn door de ontzettende muggenlegioenen ten eenenmale onbewoonbaar. Reeds Goethe klaagt in „Wahrheit und

Foto C. Steenberg.

WATERMOLEN BIJ WINTERSWIJK.

Foto-Bureau „Argus“.

DE IJSVREUGDE OP DE BANEN DER AMSTERDAMSCH E IJSCLUB ACHTER HET RIJ KSMUSEUM.

Dichtung” over de muggenplaag aan den Midden-Rijn. Het genot van een verblijf in Boven-Italië, vooral in la bella Venezia, wordt den vreemdeling niet weinig vergald door deze kwelgeesten.

In den laatsten tijd is gebleken, welke gevaarlijke dieren muggen of muskieten eigenlijk zijn, wyl, vooral in de tropen, de gevaarlijkste ziekten door hen verspreid worden; de malaria door Anopheles bifurcatus, de gele koorts door Stegomyia fasciata. Van verschillende zijden worden dan ook pogingen in het werk gesteld, om deze lastige wezens zooveel mogelijk in hun verspreiding en voortplanting te belemmeren.

Wil men een vijand bevechten, dan moet men zich van te voren nauwkeurig op de hoogte stellen van zijn levenswijze en zijn wapenen, een eisch' waarmee bijv. de Russen tegenover de kleine Japs geen rekening hadden gehouden.

Wij zullen daarom in de eerste plaats de ontwikkeling dezer gevleugelde bloedzuigers van het ei tot het volwassen insect nagaan en hun wapenrusting eens wat nader bekijken.

Muggen behooren tot die groep van insecten, wier voornaamste kenmerk de eigenschap is, dat zij tijdens nun ontwikkeling ver-

Foto Persbur. Vaz Dias.

ZWANEN IN HET VONDELPARK, TREURENDE.

schillende, meestal geheel van elkaar afwijkende vormen doorloopen. Bij de muggen vindt men vier duidelijk afgescheiden ontwikkelingsvormen: ei, larve, pop, mug. De meestal langwerpige eieren worden door de wijfjes boven op het water gelegd; dit gesniedt door de meeste soorten eerst nadat zij bloed hebben opgenomen. Culex wijfjes leggen bijna altijd meer dan 200 eieren tegelijk, Anopheles steeds minder. De ene soort legt ze in kluitjes van verschillende vorm bijeen, andere soorten elk ei afzonderlijk of alleen met de uiteinden samenhangend. Hieruit ontwikkelen zich gewoonlijk na een of twee dagen de larven als bewegelijke wormpjes, die, met den kop omhoog en het achterende van het lichaam — waaraan zich de luchtbuis bevindt — omhoog, nu eens aan de oppervlakte van het water hangen om lucht op te nemen, zich dan weer met eigenaardige kronkelingen naar beneden bewegen om zich daar met plantaardige of dierlijke afvalstoffen te voeden. Elke larve moet driemaal vervellen, voordat zij haar volle grootte, 8,75 m.M., bereikt heeft.

L. F. HOOGSTEDEN.

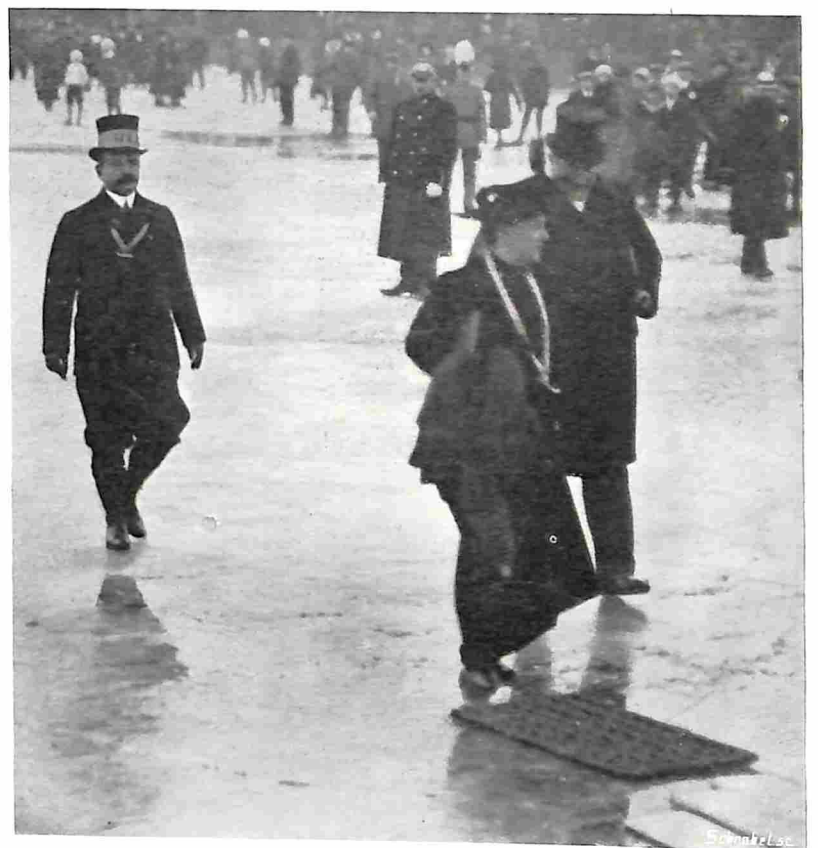
(Wordt vervolgd.)

Foto's Haagsch Ill-Bureau.

DE HARDRIJDERIJ OP SCHAATSEN VAN MANNEN EN VROUWEN TE LEEUWARDEN.

DE KLEEDING, WAARIN DE FRIESCHE FEINTEN EN FAMMEN HARDRIJDEN.

DE HARDRIJDERIJ OP SCHAATSEN VAN MANNEN EN VROUWEN TE LEEUWARDEN.

H. M. DE KONINGIN MAAKT EEN WANDELING OVER DE IJSBAAN.